

Stigma in koronavirus

Ljudje z diagnozo bolezni COVID-19 se lahko soočajo z različnimi odzivi okolice. Zaradi prisotnosti strahu pred širjenjem okužbe lahko pride do njihovega izogibanja. Prav tako so lahko deležni zaničevanja, opravljanja, psihičnega in fizičnega nasilja, omejevanja dostopa do družbenih dobrin, predvsem v začetnih fazah bolezni pa se jim lahko pripisuje tudi krivdo za bolezen.

Stigmatizacija ljudi je večja, ker je bolezen relativno nepoznana, dobiva v kratkem času velike razsežnosti in je življenjsko ogrožujoča. Predvidevamo lahko, da bo tako vse dokler bo z njo okužen le del prebivalstva. Stigmatizacija namreč predstavlja odziv okolja na drugačnost oz. različnost. Pri boleznih, ki so med večinsko populacijo zelo pogoste – npr. gripo – je stigmatiziranja manj oz. je redko prisotno.

Če je zbolel kdo od vaših bližnjih, izkazite skrb preko pogostejših klicev ali sporočil, da se na ta način omili morebitne negativne vplive okolice.

Za zmanjšanje stigme je pomembno, da se osebo loči od »identitete«, ki jo določa COVID-19. Pomembno je torej, kako govorimo, poročamo o osebah z boleznijo COVID-19. Pomembno je, da jih ne označujemo kot »primere COVID-19«, »žrtve«, »družine s COVID-19«. Gre za osebe z boleznijo COVID-19, osebe, ki se zdravijo zaradi bolezni COVID-19, osebe, ki so prebolele bolezen COVID-19 in po okrevanju nadaljujejo svoje običajno življenje (WHO, 2020).

Vir: WHO (2020). Mental Health and Psychosocial Considerations During COVID-19 Outbreak, dostopno na: <https://www.who.int/docs/default-source/coronaviruse/mental-health-considerations.pdf>, 21. 3. 2020.

Pripravila: Izr. prof. dr. Vita Poštuvan, univ. dipl. psih.